

Michal
Jan
Karla

PÍSAŘSKÉHO
ZÁZNAMY
O TOM CO
ZNAMENÁ

**Z E M Ě
B E Z
P O D Z I M
N Í K Ů**

Snina – Praha – Kolín
Srpen – leden
2006/7

I.

Říkali si **Podzimníci**

Stále nosíce si v kapse

zažloutlý **list**

odmítali uznat jiný

roku **čas**

Scházeli se vřdycky o tmách takových kdy

není vidět co je vně

v kteroužto dobu však jakožto

děti musely už spát

(Čt 3.VIII., 12:48)

II.

A jak vlastně skončili

ti **podzimníci**?

Odrostli si

dřív než stihli dospět

do jara...

(St 8.VIII., 13:14)

III.

Oddeněno

Zbezmístněno...

(Čt 9.VIII., 12:21)

IV.

Přelomy před **zářím**

kdy ještě nezříme

porážené **stromy**

dříve objímané

z nichž už **listí** nespadne

přestože **podzim** zas bude

stejně prosebný ---

*(Nic než pocit, přišedší cestou. Zamotaný pocit – bez
rozuzlení. Co s tím? Spát...)*

(Ne 13.VIII., 0:15)

V.

Z kterého břehu **řeky** však

postavili **most**?

(Ptám se protože když

jsem tamtudy naposled šel

pršelo našikmo
a já nevěděl zda utíkám anebo
se blížím)
(Út 15.VIII., 13:28)

VI.

„A jaká je tvá země?!“
zaznělo ke mně ze mě
až se země
celá zachvěla
A já
jako kdybych zkrátka jenom pokračoval
jsem bez rozmyslu řekl:
„Chvění
A všechno co je vně
Všemu...“
(Ne 20.VIII., 14:05)

VII.

Jak do těch hloubek tmy, která trhá, a vynést to
zpět – potrhané k nesložení sice, ale ve vlastních
dlaních...?
(Ne 20.VIII., 14:08)

VIII.

...kolem a mezi
tím co bylo dáno
a co dopuštěno mít –
jak se opustit?
(Ne 20.VIII., 14:22)

IX.

Ráno

které paprsky neproniká
do spánku ukončujíc

(sen)...

31. července
na sv. Ignáce z Loyoly
onoho roku od něhož se pak
počaly všechny příští

podzimy počítat –

hrozil déšť

a zaplňování
ulic deštníky
a protékáním
vše jaksi předzvěstně
s ohledem na datum –
ale bývá tomu přeci tak

že co (před zářím) nezříme ještě

se nejdřív ozývá...

že **listí** zašumí než
zežloutne a opadne
aby si je mohl někdo
z bahna země **VZít**
a učinit
z něj tu část odcházejícího
která stále
zůstává...
(Čt 24.VIII., 15:58)

X.

Ta vždy náhlá obklíčení sklíčeností – jako právě teď
jediný mrak na obloze zakryl **slunce**.

Tak snadné zapomenout, že žijeme v sousedstvích,
z nichž může v kteroukoli chvíli přijít zaklepání...
(Čt 24.VIII., 16:13)

XI.

avšak když se nedostává
tónů k sestavení melodie
a pouze bubnuje
deštěm do duše
aby se zbortil

ztracený zpěv...

(ztracený
v nás a nastalo
ne umlknutí

nýbrž **břeh!** – ten **druhý...**)
(Po 28.VIII., 15:12)

XII.

Ale co **Podzimníci** –

kdo jsou?
(kromě toho že *dávno*
a ztracení)

Nevidím než noční

nábřežní čtvrť

blikotání
v mlze bez siluet –
postupovali pomalu?
přes ploty a podél zdí
skrže průjezdy
až ke zmizení?
(nějaké ty ohníčky na kopci
za městem bývaly vidět

Nějaké **scházení**

tam kde o tom
nikdo neví

protože na **les** se zříceninou
přes svou dospělost

už nevidí...)
(Po 28.VIII., 15:24)

XIII.

Vycházeli z hospod
o druhé o třetí
a tak jim bylo jedno
„co tady dělají ty děti“
Nedělaly nic
Jenom se na to
snažily přicházet
Tak jako nyní já k nim
aby mi sdělily
jak si se sešly
což mi snad stačí
na následování...

Jenomže čas je pryč
a když se ptám „který“
slyším vždy:
„Právě ten právě ten...“
A přece jsou v té tmě nad ústy

znát očka
pomrkávající po hvězdách nad mrakem
v čekání
kteráže spadne
a co z ní vzklíčí
(Po 28.VIII., 12:33)

XIV.

„Bydlíš jinde
tak toho nech!“
slýchávám I jiné hlasy...
Jenomže sotva si
přijde tma
tak už zas věřím
na jinou ulici a jiný sráz
zde
za oknem...
(Po 28.VIII., 15:44)

XV.

Minulost
od níž jsme odstřiženi
Vytrhané papíry
spálený les
a ostatní po čem
nezůstává nic
Stopy v blátě
stopy určitého počtu
po setkání v kopcích
jež smyl další déšť...

Podzimníci

ti tajemní a zcela první
po nichž vše co zanechali
je zanecháno v nás

Bez kterých by **podzim** byl jen tříměsíční **čas**

během něhož místo zvadlých **listů**
opadají popsané...
(Út 29.VIII., 15:19)

XVI.

Že by přeci jenom **hlas**?

odtušený šepot v **čase** kdy se

země odívá

tím co z ní vzchází –
a přesahuje
na chodníky

a koleje **tramvají**

a my si po tom chodíme
a jezdíme
nadlehčování tím
co tíží k stáří
stáří k spánku
přikrytému oblačnem

v němž se na **sen** snáze sahá
--- a o něco dál ---

(Komentář:

Tramvaj neděle a **tma**

ta otevřená do tušena...

Nusle (kdo by to byl do nich řekl!)
v shlížení a projíždění

zapsané po **procházce...**)
(Út 29.VIII., 15:34)

XVII.

Žádné útržky –

vytrženo!

ze sešitu

s **kronikou** jejich postupného

obcházení **města**

až se náhle

ocitli za ním

Anebo ne?

Rozhodně nezůstali –

avšak to je taky celé

co nás obklopuje...

Nosili boty neboť neustále

bylo bláto

Ale předtím...?

Odkud...?

(Navzdory incipitu jsou to pouhé „podzimnické
útržky“. Nic o nich nevím. Tážu se, hledám. Oni už

nic nepoví - je po nich. Je po nich, avšak před nimi
nejisto nebylo nic...)
(St 30.VIII., 14:25)

XVIII.

Jedna z mnoha dalších
slepých uliček jež však
vedou ku tázání...

A za zídkou
na jejím konci...
(St 30.VIII., 14:30)

XIX.

...že žijeme
v stále tomtéž?

(světě?)...
„...a proč je bezejmenný:
tak tuze bezejmenný
jako kdyby jenom
vybrnkaný na klavír...“
zastrčený za skříň
ke šmátrání

drobnou dětskou ručkou
...ale oni nikdy
před Vánoci
nehledali kde jsou
poschovány dárky

neboť by se takto zřekli
(přítomného?!) času
kdy ještě nesněží přestože

listí je už uhnité

a z podzimu *nic*
(nepřiznané předěly

jako právě ta část listopadu

kdy je podzim sám
už pryč...)

...jak si stále
něco odchází
a ještě si to zanechává
po sobě
tíži ubyvšího břemene –
jako spolykané křemeny
(...) když (...)
(Pá 1.IX., 14:24)

XX.

Městkost

Život bez domova

na ulici – totiž vždy

mezi

at' už je příbytků úkrytů sebevíc

vítr dál fouká

ledový
severní
bez zvěstí...

Jako kdyby se v těch proudech
pěších zón

a **nábřeží** ve středu

neodráželo nic –
ani náhlý

meteorit...

to dle všeho všemocné

mlčení zástupů

mlčení až do večera

kdy je střídá

jenom jiné

ticho...

(Pá 1.IX., 15:32)

XXI.

nejde mi

než o onu bezejmennost

Jak by byla pravým jménem

vzduchu

v němž se topíme a jenž z nás

vychází...

Takhle se

ztratili **Podzimníci**

a v mém pokoji teď čtyři **stěny**

notují si do ozvěny:

„Nejsou nejsou

nejsou

ne –

jsou...

ou ou ou“

Když se

propadáme tmou

zůstává alespoň

stupínek seskoku

jenomže s nimi? kteří

celá léta unikali

pozornosti

a jejichž **cesty** se

vším svým klikatěním

rozmotaly k východu...

Ne nevím

nevím a opakuji

nastokrát zamlčené

oproti těm kdo **namlčeli**

jednoho dne právě tolik (naplavenin)

kolik **přístav** potřebuje

k odplutí...

Co já s tím nezůstáváním?!

kde se sice ostrov potápí

jenže ne do **moře** –

do rozpouštědla - - -

a **kniha** prachem stále nepřikrytá

překřikuje

čtenáře

(jedna jediná věc –
sice že nic
a jak si obíhá jak se mu svítí
okolo tmy)
(PÁ 1. IX., 15:55)

XXII.

„...a přesto jsem se rozhodl zanechat
tu jejich **příběh** ačkoli tím
porušuji
naši dávnou dohodu...”

(přeci spřízněnec?!
ze zašlého **času**
pro nás kteří stále
a už jaksí tvrdohlavě
chceme
tady být...)
(PÁ 1.IX., 16:03)

XXIII.

...že jsme si svá jména
odřeli a ošoupali
v čase kdy nám přestával už
stačit **čas...**

(PÁ 1.IX., 16:28)

XXIV.

...předčili **čas...**
(PÁ 1.IX., 16:30)

XXV.

Na počátku...
...Podzimníci
(Oni
se svými **slovy**
ještě nepotřebnými
avšak už v **městě**
jehož ulice se zvolna
zavírají v kruh)
(PO 4.IX., 16:19)

XXVI.

Písař **Kamzík**
z Neznalé nad Nálezem
(a podobná jména vymýšlet

zaslýchat)

Nález

je **řeka** (jde o překlad

z jejich jazyka

kterému nerozumím)

neprotékající

hlavním **městem** ale

mířící do **moře**

Samozřejmě...

odchody z domova v mládí

z **nedostatečnosti** dál

(avšak těž pryč

z hvozdů pod mlhou pod níž dále bude

už jen dláždění

a šikmé střechy) –

dál do toho hlavního **města**

do práce do služeb

Do **středu**...

(PO 4.IX., 16:33)

XXVII.

*ono je to těžké... Celý veliký, šílený svět někde poblíž
(ne nakonec jenom ten za oknem v slunečnu?) a do
toho příběh o Podzimnících, drobný a dávný – a asi
i nezjistitelný, protože úběžník... Tyto mé poznámky
k tomu i onomu (souvislost? ztracená?), vedené jako
by šlo o verš... Většinou si ale připadám jen*

obklopen bezcennými vykopávkami, omletými

oblázky, jejichž společné jméno se odvozuje ze ztráty

vlastního dávného tvaru. A stále třesoucí se ruce a

*to, co je způsobuje, aby ani v onom tápání nebylo lze
nalézt místo, usadit se.*

(PO 4.IX., 17:08)

XXVIII.

Na počátku...

...Podzimníci

(Počátku čeho? když i jejich

město stárnulo

do ztracena...)

(ÚT 5.IX., 15:16)

XXIX.

...že nevyslovuji už

věci

Tím to je!

A daleká je **cesta**

skrze osamělá slova

k ztracenému **světu**...

(když už zas i **podzim mizí**

sotvaže **září**
utíká před námi
s všemi svými mraky
a vymyká
se klíčům
Na ulicích lze jen nacházet
a sbírat
jednotlivé kroužky
zpřetrhaného řetězu...)
(**ÚT 5.IX., 15:25**)

XXX.

Chameleon jménem
Totéž Epiteton Stejně –
Takový typický všeobjímající plaz
jenž ztělesňuje z nás
základní zmatek
podle některých úplně to první
s čím přicházíme sem
(a pak že už nikdo nedá
na legendy o lodích
spolknutých
na cestě ven...)
(**ČT 7.IX., 17:00**)

XXXI.

... ale přece

(kolikáté je tohle už
"ale přece"?!)
se nakonec ochladí
a to co nás obklopuje
bude spodzimněno...
(**ČT 7.IX., 17:11**)

XXXII.

... nikam jinam utíkat než tam

k počátkům **mlčení**

o tom
co přišlo při přesunu...
Odkud ona pronikání
k nám
když se vše co roste
odhaluje ze sebe

a to i ve městě kde **stromy**
koření pod dlážděním
a opadají na koleje
tramvají...

(Snažím se snít o podzimech už odesněných, protože
venku to je --- že mám stále v sobě tíseň, jež však
přešla od pocitu někam hloub..)
(**ČT 7.IX., 17:23**)

XXXIII.

v září

nepřicházející podzim

z

(tuším

že z předjímana

z vysnívání listí

pod jedoucí tramvají) -

pročež až nastane

odejde odtamtud

i když takové

odpovídání

mezi předjímaným a přicházejícím

(týmž)

není přece

jednomístné

To jenom mé stěny a když já

mezi nimi

odpovídám takhle slabě

na úzkost...

("teorie")

(PO 11.IX., 15:05)

XXXIV.

Město

jehož ulice už nedovolí

dojít dál

než ven

Město

jež do sebe zahrnulo

i daleké okolí

nemocné keřky u řeky

mezi zbytky zrezivělých lodí

Lesy tam nejsou

a ze stromů jen ty jež nemají

čas

na člověka

protože všechno se rozhodlo

jevit (mu) tak

jaké bude

až nebude

(PO 11.IX., 15:15)

XXXV.

Noci

v nichž namísto slz jež by s sebou odnášely

smutky do polštářů a pak spočinutí

přicházejí slova

anebo hlasy

hlasy slabik

zprerhaných neurčitých

jež teprve co tebou vyslovené

vydají se z významu

ale ne tobě a teď
teprve až bude po nich
a ty v zarytém **mlčení**
o skončeném
(ÚT 12.IX., 14:58)

XXXVI.

Tak co je tedy
na **světě**
když v něm
jsme my?
Pouze pozapomenuté a tedy
jednosměrkou
nazpátek?
Anebo čekání? a když
tak **planinou**
či na výpravě?
Jiná možnost?
Už nevím
Nevím protože
kdykoli kdekoli cokoli
zdá se mně totéž z čehož
vychází už jen
že setrvat...
Nejsou tu už
věci
(ÚT 12.IX., 15:09)

XXXVII.

Někdy tehdy když **čas** bylo už
zbytečné počítat
procházel prý zemí ten jemuž říkali

Potulný kronikář

poslední
ať již z kterékoli řady
Naslouchal lidem a psal
a v tom co četl se pak shledal
každý
Neví se kde skončila

ta **kniha** ale je prý
vlastně docela útlá a lze ji najít
vždycky
někde za něčím
zasunutou

A to vše co říkám

jsem odečetl z ***pokácených*** stromů
stromů pokácených
na papír...
(ÚT 12.IX., 15:38)

XXXVIII.

... že prý se už tak dlouho žádné **Sny**

nezdály
a zda by to nešlo udělat tak aby zas
byly...

Je **léto**

kruté léto které proniká
až za zavřené oči
až do smrti -
protože umřít v létě...
bez listí na hrobě...

Ne

Když není kudy se vést

a ani přes **řeku**

(prý se v tom čase nepřevážení
musejí sami prodrat
přes vyschlé koryto -
a beztak zaplatit
si zapomnění)

když je **člověk** krutý na člověka
ve vzájemném rozhovoru
a když nezbývá než zbývat
tu a nemít
k tomu důvod
a když ti příbuzní

překřičí **mlčení**

a ani tohle všechno vyjmenovat
nepomůže

aby ti přestali brát **růženec**

z nočního stolku
a neustále něčím přestřihávat
vyšívané samoty ---

(A teď si **čtenáři**

připomeň začátek

a odnes tam své ze zoufalství
vytrhané vlasy

A učiň tak prosím i za mě

ježto jsem

dohola ostříhán a nemám čím
odčinit)

(ST 13.IX., 16:21)

XXXIX.

Přesto nepřestává

příběh

písaře **Kamzíka**

se dvěma životy
z něhož jeden si
psal před sebou
a druhý diktoval

mu **svět**

(ST 13.IX., 16:53)

XL.

Dny kdy sem nepíšu jsou
nejvíce vypovídající
o úmorech a neprospaných nocích

v (ne-už) **čase** kdy si **měsíce**
navzájem postupují pozice
a činí z naší duše krychli
v níž jsme natěsnáni
a vykresleni
tečkami

(trápil se písař **Kamzík**
vzpomínaje gymnasiální geometrii
když byl **srpen** vměstnán do **září**
a ke všem krutostem pak
docházelo se zpožděním)
(NE 17.IX., 14:33)

XLI.

Pokud jde o **jména**
jsou pouze zaslechnutá
s významem skrytým ne o sobě
ale jen pro neznalost
jejich jazyka
z něhož přechovávám pouze hudbu
jenom částečně
a z polámaných not
Už se dnes nevyplácí vycházet
člověku ven
s očima otevřenýma -
anebo jinak že totiž
v lidech jež mívá
(od míjení

máme metro
na traumata
tramvaj)
stejně jenom slyší
jejich vnitřní třas
a křik)
(NE 17.IX., 15:01)

XLII.

Pláče se nepočítají
snad že je nelze utiřit
jen změnit směr z něžž jdou

tak jako **Vítr**
jenž odnáší drobné a domnělé
domečky pryč
na sever kam nestačíme
dojít
A říkám to jen proto
(a k tomu šeptem)
že tady nic není -
a čím je to menší tím jednodušeji
se to vyplaší
Tak

jako je na **poušti**

odnášen **čas**
obklopujeme my svou řečí
to (očividně) prázdné místo v nás
abychom je jednou stačili mít

snáze na sluchu
(NE 17.IX., 15:17)

XLIII.

K tomu co leží za **očima** zavřenýma
nevede krůček
(ale říkám to jen na připomenutí
protože tu sedím
a neposkakuji
na už tak dost vyvýšeném poli
s výhledem dokola
na **město beze slov**
jež v tomto ožívá
celé)
Ptám se co s prozářeným zářím
když nejde ani usnout
ani **procházka**
Avšak přeci jsem před pár dny
se zastavil
ze svého setrvávání -
a zrovna na trávě
pod břízou která tam byla
právě
pro přítomnost...
(PO 18.IX., 16:26)

XLIV.

Jediné co dělám je
že si stále skládám deníček
ze svého téhož
z nevycházení a nepřicházení
nikam a na nic
Nic --- zatím
mně došlo
že nejméně několik
z mých postav zůstává
a odmítá svou předepsanou smrt
a přesto nějak kvůli mně -
protože mě teď v noci nebudí
a vystačí
si s okolím
jelikož se odtamtud nejsnáze mizí...
(A verš? (verš bez básně)
Jenom proto aby se mi příliš
neroztlouklo srdce
a abych měl kde býti
do smrti...
(PO 18.IX., 16:40)

XLV.

Konec básníka –
doba **Kamzíka**
Ale co on? zapisovatel
jenž žil s tím že žije
aby **slyšel** ubírat

se **svět**

A proto stál
od jednoho k druhému a
dokonale bez domova
neboť země už nebyla tou
do níž zanechali

stopy **světci** –

prostor byl **rozšířen** a když

se nedostalo na hlubinu
museli ji vykopat...

aneboť
když už je vše obklopeno
obezděno
nezbývá
než na ostrov...

(PO 18.IX., 16:55)

XLVI.

"Tohleto už
nikdo nepromění"

řekl **Kamzík** v rozhovoru když před sebou
měl zed'

"... a svědčit jen
o několika tisících let
přeskupování kamenů
a opisovat
jenom co znám..."
při úzkém okénku z něhož však

jde světlo vždycky do **OČÍ**

--- co dělat
když víme

že se **svět** hroutí

a my nemáme

čím čekat? ---

"... a několika tisícovkách let

přeskupování kamenů

z nichž ten poslední

a největší

namířen je na nás..."

(PO 18.IX., 17:10)

XLVII.

Stále je tu příliš světla

na **noc**

i **sen**

a ticha málo

pro tlumené **pláče**

ve **městě z přímek** které se

pozvolna ztrácejí...

Nevím kde bydlím

Přitom však jako bych cítil se

přímo obležen životy

za okny naproti

a o blok dál

či pokřiveně...

... tlukoty **srdcí** z nichž každý
je voláním
úpěním prosbou
a prostorem
a více z nás
než my
(ÚT 19.IX., 21:41)

XLVIII.

Země bez Podzimníků

(Zmařená?) země
ztracené souvislosti
po spadaném listí
s jeřabinami
bez zakrytí

zamračeným **zářím**

jež si stále setrvává v **srpnu**

aby se trpělo déle
anebo se zpožděním

Nevrací noc
co bylo vzato
ale jen prohlubuje
bezvětrí pod jitřenkou
a tikoty semaforů
přechodů nepřecházených
už anebo ještě

Můj **čas**

přes spánky zapomínání
města pro sebe
nevydávajícího na rozhovor
ani přelet...

Oni odešli

(od **stromu** holého)

a proto celá
tahle historie
ještě v předjímání –
mne venku kde nejsem k vidění
a ani hodiny...

Noční historie navzdory

dennímu opisu
slov samozřejmě nestojících

za **řeč**

Jsem jenom **Kamzík** co se

někde vzal

(v Neznalé

nad Nálezem)

takže nemám co jsem kdy chtěl

a přitom jsem

jenom z té milosti

(PÁ 29.IX., 21:30)

XLIX.

proč proto aby
z nás nikdy nic už nezbylo

jen **zima**

z nás

(a jiné špatné verše smotával
sám prochladlý jako by ho proto neměli
vzít do pekla
Bral
se tak porůznu
a ubíral
jen k pádům
(i tohleto jsou
špatné verše
jenže psané z výše
na balkoně
a jediné co stojí
za zmínku
jsou slova
„Ne že nechci být
chci být
při přestávání...
A víte... to je cítit
vždycky nadvakrát
jinak ---“

čí?

že číkoli

(?)

Nechodí do školy
a noci nevlastní zato vlastní
noci jsou (komu?)
a stín
vržený na sebe

když je zavržení
pokaždé blízko
na jeden
zpáteční krok
(**ÚT 3.X., 15:49**)

L.

Stalo se mi abych zaznamenal

podzim

k němuž nedošlo

abych přesvědčil tu **zemi** o ní samé
a co z ní nezbyvá ---

(napsal **Kamzík** dříve než
to škrtl)
(**ST 4.X., 16:03**)

LI.

POTOM

(vypsal **Kamzík**
před celou stránku)
... záznamy

z doby a **země**

bez Podzimníků

kterí jsou pryč

odešlí
po svých
do **lesů** ještě než
je vykáceli
... co je to s námi
jak sedíme u postele
s hlavou u kolen?

čekáme na **pláč**
dvojhlas
společný zpěv
vykřičený do ticha
ZBOŘ SE
(PÁ 13.X., 22:52)

LII.

(Ráno
dopoledne
temné a ještě dál
temnoucí čekáním...)
„Odnesli začátek
jinam
a zpět“
naříká **holčička**
ve směšných šatečkách
a celá zašpiněná
až po lokty zabořená
ve trskách
vyhrabávající asi

zaspalé Slunce někde dole
zastavené

dodává **Kamzík** ten písar

Ještě byl do té **tmy**
a všeho dalšího zbořeného

zasazen **skladatel** nikoli ohluchlý
(výbuchem) alebrž zbavený
řeči (úředně)
Oni dva prý spolu sestoupí
do temnot z temnot

za **Sluncem** od prázdného horizontu
a dalším co se nevrací
rozvázáno z pravidelnosti
když písek hodinový začíná
přepadávat přes okraj
beze stop
v sobě

Jenomže ta noc je zatím
(píše Kamzík)
zcela obyčejně nespává a nečitelná
a obyčej je obličej
protože obojí v přelomovém zrcadle –
ráno
večer

oči --- K čemu

podzim bez bláta = stopování

... zmizelí **Podzimníci**
Nápovědou k nim

je zima...
(NE 15.X., 1:01)

LIII.

Co asi nejvíckrát
řekl člověk

(pomyslel si Kamzík)

je Nikdy
jež však možná jakožto jediné
ze všech těch opotřebovaných
se dále děje
ostatní pak
tápou odložena

jako žebravé dětičky

z nichž je každé jenom do počtu

O tom jak to bylo

smutné

se snad nezmiňovat

(zbořili

jim zemi

a nechali

je tam)

Možná že právě mezi nimi

se Podzimníci

ustavili

zastavení

u zvadlého stromu odkud není

žádné dál
Vzali ho k srdci
(ÚT 17.X., 18:21)

LIV.

Nemám žádné poprvé

jakožto kronikář

(píše Kamzík)

ale když jsme procházeli

tím tunelem jela

železnice dvakrát tam

i zpět

na tu stranu kde

byla mnohem větší zima

a vítr od moře

zbořeného

přístavu

A když jsme se tak

vracovali zpět

nejistí už první druhou

stranou

která ať už ta anebo ona

přestože se tunel nezkracoval

byla vždycky

blíž –

(ÚT 17.X., 18:49)

LV.

že je to historie

(píše **Kamzík** jakož i dále níž
k němu)

jsem zjistil po **podzimech**

Myslím že stačily dva

prosluněné

přesněji pře –

i když vzduch byl pře-sto

obsažný

a vztažen

k bělavému horizontu

Ale v tomto chladném kruhu pochopil jsem

že ji neopíšu

obtěžován

Císařstvím a jeho směry slov

A jinde zas že ji nebudu mít

a přenášená

se rozpadne –

co mně zbývalo?

Anebo – KDO?

(**ÚT 17.X., 18:58**)

LVI.

Taky **slyšel**

jim říkat

děti soumračné –

kdy jindy by se taky

měly UKAZOVAT...

(**SO 28.X., 23:16**)

LVII.

„... nejsou

... jsme

... vyplýváme

z toho...”

píše **Kamzík**

z Neznalé nad Nálezem

člen řádu **SV.**

Doroty Renatonské

koncem října

devětačtyřicátého

roku vlády

císaře Raimunda X.

(Pro ty kdo nemají

ponětí o **Císařství**

podotýkám

že je tu stále i když se chystá

zpráva o jeho konci

zde v zápiscích)

(**ÚT 14.XI., 21:02**)

LVIII.

„Co jsme to učinili když jsme
tuto zemi odpoutali
od jejího **slunce**?“ (pomatenec)

Svět ztichl
Upadl v mlčení
jako se před koncem cesty klesá
na rovnou zem
vyčerpáním (...)

(... **kronika** neurčitého nedaleka /
přibližována...)
(PO 6.XI., 16:20)

LIX.

Přechodno
napořád
zmařená (skončená)
země
Tuším
se rozpadat
čas na **prostor**

šířeji a **šír**
dokud nebudeme rozdrčení
na **poušť**
opuštění
píše **Kamzík** čmárá
ještě před příběhem
začátek

(Kamzíkovy **mladé podzimy**
protože
léta nebyla
(uznána)

... kdo po nás přejde
čí noha stane
na rozprášeném srdci
za bezvětrí?
a kam vlastně vedeme
my rozzrnění?

do **města** z vesnice
z hor
z úplné mlhy tak že na ně
nikdo nevidí
zatímco my jsme
rozpoznávali se
po hlase
tom šepotavém do plačtíva
že se s ním kolikrát
spletl i **děšť**...

... roky **císařství** a roky

oplocené pustiny

vyhnanství
do ulic...

(**Kamzík** celým tímto

nočním nářkem říká že

nemá co mít

a že ke klidu je třeba zbavovat se

přenechávat

jako se přenechávají

domy do ulic

až k vodě

pro návraty s navlhčenou duší

pro ždímání –

nezapomeň

na sucho za plotem

za **dráty**

na chladné a nadrolené sucho

neboť je z tebe...)

Nechali uzavřít

celou tu **poušť**

z rozpadlých předešlých

aby se po nich nedala

vyšlapat cesta

Celé **město**

vydlážděné

na doživotí

P.S.:

Když **Kamzík** seběhl ze svých

domnělých hor

čekali na něj

(**NE 21.X., cca 5:00**)

LX.

Nedomyslitelné město

kde já **Kamzík**

vtažený

roztažen a vztažen

odštěpuji

kámen ze **srdce**

na budoucí hranice

(**asi ÚT 23.X., 4 a.m.**)

LXI.

bez

čehokoliv

ale po krůčkách

rozbahněnem

bezdeštím

a přes přezbytky...

zmrznouti na stromě

náhradou
za jablko
to po kterém usíná

se **světu**

a přemist'uje na *planetu*

jež se na nás *řítí*

ukončit

Když už ani povzdech nevychází

z čistých plic

Pane můj namrzlého dláždění

přístavních ulic

hodiny třetí až čtvrté

ELEISON

(SO 4.XI., 23:00)

LXII.

Ten základní třas

z toho jak stojíme

zde na zemi

a zmrzlými prsty nedokážeme

nahmatat okraj (**šír**)

(píše **Kamzík** a dále)

Dosud jsem nepomyslíl

že je konec **světa**

veprostřed –

to teprve když dolů z hor

odešly ledy

a nám zbylo jezero

pro **pláč**

A pak jsme se toulali po dně

z tvárného písku –

hrady a budovy – a jakmile

vyschlo my

jsme tam zůstali

Pokud jde o osobní

příběh

písaře **Kamzíka**

šlo všechno obráceně

jako když každého z nás

v samotách lesních kde

nikdy

nikoho neznáme

zastihne zpráva

o smrti odumírání

a nastane

SBĚH

Obyčejná

vycházka **po ránu**

po svazích

po trávě –

najednou:

„Pojďme spolu

dolů

tam kam se kutálí

všechno

zpod tvých kroků“

a zpátky to potom
už nejde
protože každá takto
vymydlená parcela
je ihned

přičleněna k **Císařství**

a náležitě **oplocena**

„Vstup
nám za zády zavírá
své dveře“

Toto je historka o odchodu

přesládlého **Kamzíka**

po setkání s Jezdcem –
copak si řekli

že ho po čaji v první
podhorské

hospodě nepropustil?

a koho tam ten POMATENÝ
běžel zachránit

což nevěděl jak se

utíká za koněm

a nic si s sebou nezabalil

na tam?

(my všichni tak –

vždyť vzpomeňme

co nás kdy mrzelo a co jsme

potom ze slz z toho zalévali!)

Všichni si myslíme že

je s námi už konec –

Císař je přestárlý nemocný

bída že roste tak jako

obilí na polích

a ovocné stromy –

vytrhávání z kořenů

závrať ---

Co když ale spíše nežli toto

jsme my zrovna na té pořád

pevné zemi

pevné zemi

na níž všechno další

padá?

(27.X., 1:49)

LXIII.

PODZIMNÍCI? podivil se

Ale o vás se přeci říká že (už tu)

nejste (a my že jsme vyplýváme

z toho Zůstáváme

a spolu s námi zůstává

zde **zima**)

Prý jste si odrostli dříve než stačili

jste dospět

do jara...

Je **listopad**! zaslechl

Tak chceš jít s námi?

(PÁ 17.XI., 23:09)

LXIV.

SOUMRAČNĚNÍ

zamčít

zásuvka klíč

znásledňující vycházku

ven

do TOHO

„Už vím že se tam vystupuje

odzpátku

a že právě tamtudy pak budu už

jen míjen...“

(PO 20.XI., 17:20)

LXV.

MĚLKÁ ZEMĚKOULE

není

propasti

v sousedství

rozhrěšných

kopců kolem nichž lze

čekat **déšť**

POUŠŤ

ne každý pozná

v záhonech

umělých květin

ulic lidí chodníků aut betonu domů

se **stromy** vždy skutečnými

i kdyby kořenily pod dlážděním NOC

se sebou vždy strhne

předstírání

trnité na obě strany

byť možná pouze v růstu

MÁ POUŠŤ

je z těch na než nikdy není kudy

odejít

Nejdříve

je třeba smrti

rozpadání

na její následný prach

jako se musejí

rozehnat mraky

nad plání padlých aby jim z ničeho

nepršelo na duši

BOJÍM SE

když mé roztažené ruce nezahrnou celou

šír

zavalení

na zemi

protože co když zde nakonec stejně

něco zůstane?

zamyslí se **Kamzík**

úplně zbytečně

(když na planině stál)

(PO 20.XI., 20:20?)

LXVI.

TAK JSME BEZ SNĚHU
povzdychla sotvaže stačila
za mrazem
zabouchnout dveře
Co nám teď bude

náhradou **Za svět**? Ptá se
přišedší z nákupu
mléka a pečiva
špatného čaje
na dlouhé týdny –
čím ale teď
budeme zavaleni?
odříznuti
kdy už zas se stává
zima bez okolností
kudy to k projití
není

--- teprve potom se rozlehl po **městě** křik
vystačujícím si dosud samo na své
trosky:

ZBOŘILI CHRÁM!
(ÚT 21.XI., 20:52)

LXVII.

ANI NE PO TÝDNU se o něm už nevědělo
(mělo to být
tajemství

ale už --- že **Kamzík**
ten písař
se vytratil
tak záhy že nebylo co
o něm říct
Možná si pro něho

přišli **podzimmníci**
protože oni nikdy nedovolí nikomu
zabydlet
si vlastní hrad
když všecky patří

císaři

Ve městě se zdálo na to každému
už pozdě
ale když
vyšel ven...

(se toulal aby nemohl už nikdy
být SI SÁM)
(ČT 23.XI., 21:45)

LXVIII.

CO ZMĚNILO se k poledni že zůstává
tak spříšeřené

že pomalu zase **čas**

jít spát (?)

zpátky

strnulé zahrady

když jsou pryč jablka

a v trnoví

to zamrzá

„A tebe nemrzí

jak je tady ten **svět**

zvolna už pro sebe

co obejde se bez nás

záhy nám

i ztěžkne

a ty tu hovoříš

o přímých **cestách**

co samá oklika

protože jinak prý že prostředek

zůstane nám stranou ---“

Takto mluví živí ze svých schránek

na nepoužívané **srdce**

Co říkám já neříkám

na krok

ale vždy v zastavení

ať už je čemu

či ne

(že nikdy před ničím? záleží

kudy

je vytyčeno (jsou

odbočky)

nocležní

skála náležící ještě

před závorku

aby se po probuzení a spěšné snídani

zas vyrazilo)

O ČEM?

Co znamená **Kamzík**

na zmizelé

podzimníky?

- nezmínit se –

Nebudeme

spředjarnění

dříve než bude

úplně po něm

A tak je to se vším

Proto se vždy někdo stává

předjímavý natolik že

přidává

do čeho neusne-li pak

se sklídí

ŽE STÁLE NENÍ

tomu rozumět?

té větě

... nejsou...

... jsme...

vyplýváme

z toho... zůstáváme

a spolu s námi zůstává

zde **zima**

UŽ ZASE SPÍ

ten **Kamzík**

A bez závěsů...

(ST 22.XI., 17:23)

LXIX.

UVĚŘUJEME POŘÁD

o to víc na staveništi

(nebo už zapomínáš

zbořenou řeč a čím

se sesula?

- nevím to

a teprve se vzdalováním

se mi za zády

rozšiřuje obzor

i na boční uličky

příměstské kostelíky

a malou kapličku v neplodných polích

kam se scházivali na **růženec**

ve **větru**

a oč víc bolí mne ramena

z ruksaku na zádech

cestou na kopec přes nějž se vítr vždycky jen

přežene

pod rukama

jako cípek od košile spěšně

přecházející postavy

tím menší zdá se mně

vše za mnou

Je to pořád samá hospoda

v každé **pocestní** vesnici

že mi to jídlo snad nedojde

a něčím jsem těžší

(až že se chci ptát: jak dlouho ještě

BUDEME ŽÍT?

vše má přeci

svoje Dokud)

PAK ZASE USNUL

na vrcholu dalšího zcela

zezbytečňujícího

beze stanu Teploty přes noc

v listopadu

klesaly k nule

Až přijde zima

zas bude přebývat

po jeskyních a vykotlaninách

... máme sny o Kříži...

ale ještě předtím

PŘES ČEPICI zachumlán už

do spacáku slyší:

NO PŘECI VĚČNĚ!

(ČT 23.XI., 21:30)

LXX.

potůček

před štítem

za statkem který se takto

obejde bez oplocení „...ale

co“ znamená

si Kamzík „uvnitř“ zmatený
neznámým a neprozrazeným
jako samotné stěny co se zvedaly na dohled
až skoro kolmo takže
přízemním okénkům s výhledem jen na severní
stranu stavení
zavíraly nebe „? když nejsem ani na druhé
straně těch hor
protože běží
o kraj jen korespondenční kam
se nikdy nedojde
nedošourá nedotrápí do konce a oni k nám
též neutečou MY

nuceně císařští jejichž
pečetidlo jsem však nechal na stole než
jsem odešel
do nehledana A OD HLEDÁNÍ
se sklopeným hledím – rytíř
kronikaří... -“ (a dále v poznámkách přechází
k cizímu jazyku
podzimníků:

„naneseme na vše listy
podzim čistý vzlykotem
vybarvený
až do zatažena“ NIC
se k nám nedoneslo když přes nešel
ani Vítr Jenom

bezvětrí – Velká odhalená skla –
vystavena
(byla) horám Nebylo pomoci Jen
v koutě nebo za tmy
rozmazanýma očima přičemž
jediné PROČ na něž se kdy ptali bylo
TAK DLOUHO ŽÍT? Ten
obsah jenom v uzamčenu ustavičném
ničení a bez pomoci
Ledaže by Z TĚCH HOR DOLŮ ---
(NE 26.XI., 22:07)

LXXI.

... zborcení
do zimy bez sněhu... vzpomíná (asi)

Kamzík

PRVNÍHO ROKU jeho putování (odešel
dosti pozdě)
jenom zamrzlé bláto
stopy zamrzlé v blátě
neprocházeného lesa

PŘEČKÁVAL

císařským hranicím na dohled shled
(později to byla „Kamzíkova
jeskyně“ „Kamzičí
zimoviště“)

shlížel a nescházel
žil
asi z nebe Nepsal
nic studenýma rukama
poslouchal lesní CESTY
do jara aby
věděl kudy

(PO 27.XI., 10:25)

LXXII.

„JÁ
písař Kamzík z Neznalé nad
Nálezem dříve
císařský kdežto nyní procházím všudyma“
myslí si ač jaro ještě není
a tolik zavádějícího
přílišná
stručnost vlastního příběhu zaráží
zatajováním
i kdyby jenom týdne (později
odtamtud
rozhodně
neodešel jelikož
sedmý den je již značený dalším
císařským písařem ovšem

pečetidlem jeho které zanechal
na stole

a podpis?

jenom jinak
nečitelný
(PO 27.XI., 10:34)

LXXIII.

„... který jsem odešel abych všudyma
mohl projít i když na to bylo

ještě jaro a po cestě dosud stopy
zamrzlé v blátě“ znamená
si Kamzík

(zmizelí
Podzimníci
Nápovědou k nim
je zima)

... příliš
se toho neví
a z toho mála
zrnka dvou
bez zalévání
NEÚSPĚŠNĚ
Leč

... neuteč...
(ÚT 28.XI., 20:35)

LXXIV.

Jak je nám oporou ta **země** na níž druhá
země padá?

„Co svět **světem** se *chvěje*
pod nohama nám“

Císařství opřené vždy o přítomný
čas –

poustevník **Kamzík** který zůstává
mu na dohled („Kamzičí
zimoviště“)

dál? **ZANECHANÁ ZEMĚ**
... nic
nevzchází... klíčí...

OPRAVDU NEVÍM
v tom vyhýbavém tichu
bez příběhu
(ÚT 28.XI., 21:13)

LXXV.

ZBOŘENO A VYCHÝLENO
tím –

kudy půjdeme (pěšky)?

... asi proto že jsou **Podzimníci** *bez nichž*
zase PRYČ...
(ÚT 28.XI., 21:18)

LXXVI.

„To oklikami **Cesta** přímá míří“ přemítá

Kamzík ten písar „?“

Podzimníci „řekněte
kdo jste? řekněte...“

„A ty? Co pořád zapomínáš – zapomínáš

i při běžné **NOCI**...“

Není tomu --- srozumitelnit!
(ST 29.XI., 20:42)

LXXVII.

TÉ NOCI přišla za ním **družina**
všech jeho postav

a rozmlouvaly s ním
o jeho zůstávání
jediným neznámým
a že ví a tají kdo to vztyčil

na planině plot *Data*:

(Kamzík) císařským písařem pondělí listopad

nejpozději pátý den Raimundus X. umírá
vládl

49 let Nekřesťanské císařství

začínalo

týden teprve pondělím kdy Kamzíkův
nástupce (císařský ještě není) nachází
po něm (po obou) na stole pečetidlo
zatímco on

směřuje k Zimovišti (tehdy
o něm ještě nikdo nevěděl až když se
po celé zemi šířily zvěsti

o potulném kronikáři jak prochází čte
poslouchá zapisuje)
(ČT 30.XI., 15:09)

LXXVIII.

Mezi plotem vytyčujícím
hranice Planiny

a zdí Kamzíkova domu
zanedbatelná mezera sotvaže

na dítě Projít
jí a pak odnikud a nikdy už

neodejde střed Snadné zapomenout (kolik

z těch sešitků v koši

je z dětství!) – ale nosíme

i o čem nevíme dál

dokud se neuděje Střed

není do smrti Zanechá se

Ale kde?

(ČT 30.XI., 15:23)

LXXIX.

Skladatel: Spal jsem Spal ve slovech

která už nejsou nemohou

znovu být

Vstáváme do času kdy si neřeknem

už nic Kdy nám tma nedává číst a všichni

jsme po výbuchu hluší Jsme každý sám

tady na tom... Ani se

snad nevidíme

je to takhle

snazší

... když není co by mohlo

ještě být

a přesto je zůstává

popel po shořelém na který se zvolna

usazuje sněh... né ná níí náá ní – náá na ní –

rozuměj zpěvu rozuměj křiku Ne –

jsme **odříznuti** Každý od svého
významu Ještě jednou
zavřu oči
pro tu bezrozdílnost
od černého nebe
Zůstanu
snad už tak
že mne nepoznají nevyprostí
ze sutin Není
ze mne nic

co by **slyšelo...**
(PÁ 1.XII., 15:15)

LXXX.

Anežka: Proč je pořád tma
když už je dne? A kde
t'ape medvídek osamocený
v tak pozdní čas? Stavím si z kamínků
opodál
domeček na bydlení Světnička je tam
i kuchyň Ale nesmíte to
nikomu říct nebo mě tam najdou Ach
kde je ten malý popleta snad
mi nezabloudil
Pane
neviděl jste... pane
slyšíte mě? pane proč nemluvíte co je vám
proč přede mnou zavíráte
oči

Jsem až tak ošklivá?
to asi žal Právě mi odešel
jediný můj A je úplná tma sluníčko kde?
odťapkál za ním
aby je přinesl zpět
a přitom umřel
ten starý šedý plyš? chudáček...
a kolik z nás může říct že se mu už
nedostalo na anděla?
Pane Pane slyšíte?
a když nemluvíte
rozumíte? Pane prosím
pojd'te se mnou Najít přemluvit to malé světlé
že nejsme až tak zlí
Anebo aspoň domů k sobě si vás vezmu
když to neřeknete
a vy to neřeknete
když nemluvíte nepřijdou
cizí rodiče Můžete mlčet
a á budu vyprávět Pane vy pláčete? zpíváte?
umíte...? Kolik vám
je vlastně let?

Kamzík: Sestupujeme sami
ale za námi vždy musí
někdo jít Sám jsem
sešel ze svých hor dolů kam se kladou
císařské země A nevím z čeho jiného odvodit
své divné jméno (spíše mě tak ale
pouze nazývají)
Musel jsem
poběžet zachraňovat Jezdec
přispěchal za mnou

posel nebezpečností Copak jsem já věděl
jak se utíká za koněm?
Tak jde je kdo to je
a co mám já dělat?
takto jsem dýchal
s průvodcem u čaje v prázdnotě první
podhorské hospody A on mě
už nepustil
... že drželi cosi
anebo kohosi
kde všechno stálo
anebo naopak
Utéci by znamenalo zbořit a tak vydal jsem se
jim
A ještě jsem zahlédl
samého **císaře** s železnou korunou an
nastupuje do vozu a odjíždí pryč
ví...
Přibližně toto se
zdávalo Kamzíkovi za následných **nocí**
po **opisování**
náhradou za **dětství** za mládí
a různá neznáma
Za život...
Byla kdysi jedna **svatá**
Dorota ve městě Renaton které vždy leželo
úplně stranou
ještě když **císařští** takové
zabíjeli

za to že byli Dorotu
bolelo mluvit a tak si vše psala
a na noc sešit schovávala
pod polštář
Když deníček našli...
A ona od té doby chrání všechny
písaře a pisatele
a dopisy s jejím podpisem se
honosí andělé
Zpočátku nevěděl Kamzík
co si to přinesl vložené ve knížce s sebou
do světa v batůžku...
(Celé historii vzniku a rozmetání řádu sv.
Doroty Renatonské a nalézání

jejích **listů**
roztroušených po celé **Šíři**
se budeme věnovat později)
TOTO jest první
poznámka k osobě **Kamzíka**

z Neznalé nad Nálezem
jemuž se obvykle přičítá autorství celého
Renatonského korpusu
a *Podzimnických zlomků*
((Podepsán „**písařský**“))
(PÁ 1.XII., 21:37)

LXXXI.

Jsem jenom písař povzdychl
si zhluboka

Kamzík

za zvlášť větrného dopoledne
Byl ale ospalý

ten **vítr**

Jsem jenom písař co mohu zmocit
a kde to
vůbec je?

Z vezdejších knihoven
vzejde oheň

řeč bude zbořena a bude

to tak brzy tak brzy
na záchranu
A až v úplném tichu celé to dokřičeno

přikryje **sníh...**
co budeme dělat potom?

Jak spolu a zda ještě vůbec
budeme mluvit

hovořit bez řeči ale i pohledu dotyku

Který **anděl** pak
se za nás bude přimlouvat?
(SO 2.XII., 11:12)

LXXXII.

Co je to za město za **hlavní město**

když tudy neteče **řeka?** naříká

si **Kamzík** při předpokládaném břehu
kudy by mohla

Zase je nějaká noc

Noc co nám scházela

první? (vypočítává se po druhé jedna
Kamzíkova od příchodu až když odešel
šest jich nebylo)

Ne
tohle není nemůže být

svět V něčem jsme zmýleni

nějakou podobností (**pečeti**
a slunce co je zobrazeno na ní) --- zjistit
v nejistotách ťapkající

Podzimníci

nemohoucí se zas
kamkoli vejít...

(Ne 17.XII., 14:42)

LXXXIII.

(**PODZIMNÍCI**) NEVĚDĚLI

že se setkávají v čase
většího stmívání
byť ještě malí měli to moc

blízko na horizont
(ST 20.XII., 14:22)

LXXXIV.

ALE JE TO TAM!

pověděli Podzimníci Kamzíkovi
tomu

písaři po čase O to víc ve snění je stačí
odbočit odbočit kde se neodbočuje

odbočit přímo --- A vsutku

náhle nevidí už žádné hranice ten který od
dětství

prosníval do skutečna Náměstí
a koleje tramvají jsou dosud nedaleko
(Co je to za hlavní město když neteče
přes ně řeka? přemítal dříve při
předpokládaném břehu kudy by mohla)
Nové náměstí... stoupání (a on se přitom
domníval
že jsou dosud ještě ve městě!)

Pak konečně uviděl klášterní kostel sv.

Doroty

o mnoho hlouběji v údolí než obvykle býval

a svah porostlý olivovím strmější o
ně

všecko víc v bezpečí

... šli ale ODTAMTUD... hlouběji výš a když
se mu vytratili z dohledu i poslední řekl si jen
na pokračování: ZA CHVÍLI ZAS BUDU
V MĚSTĚ...

(PO 25. XII., 20:33)

LXXXV.

ALE JAK TO VŠECHNO může znovu být? zarazil

se Kamzík

(PO 25.XII., 21:16)

LXXXVI.

Já Kamzík --- nic o ničem císařský
písař (proč

tak končit?) (ach) SDROPNPS... Sancta

Dorothea Renatoni ora pro nobis

peccatoribus

scriptores

(odteď už dovždy jeho první

slova kdykoli usedne psát)

SOBĚ BUDOUCÍMU (protože mám toliko

co pozbývat) ČTENÁŘI... Totiž

kdo jsou ti Podzimníci?!

a kdo bez příběhu pisatele o nich Pročež

—

Nemám se kam
(vrátit?) a samou
(námahou?) se
(mně?) stmívá o hodinu dřív někdy
i déle vynakládám
nesloužím
a zdejší stránky nepečetím
TÍM
ale že umřu
(ale spíše jenom na řeč
nežli za)

Po večerech někdy i předtím při
práci místo ní připadal

Kamzík na dění z těch kteří tu nejsou

(... nejsou...
... jsme...
vyplýváme
z toho
zůstáváme
a spolu s námi zůstává
zde zima...)
a asi pro vyprahlost slyšel
se jim říci

PODZIMNÍCI

Ale to ještě vlastně
nic z toho nebylo a toto
ne takhle
(Zdalo
se mu o tom
potom...)

(ST 27.XII., 22:02)

LXXXVII.

ČTENÁŘI který si procházíš pouštěmi

jež za ně nemáš
nečekající zavlažení a že

se ti **S jarem** může stále vrátit

nepostrádané tebou co **Podzimníci** nosí –

ŠKRTÁ Kamzík v sešitu ze samého toho

(ST 27.XII., 22:10)

LXXXVIII.

Já **Kamzík**

císařský písař

(dříve)

a císařův vyhnanec

odešedec

prvních dní kdy on

už nevládne

zatímco **území** je dosud

i tak

zabrané

a ohrazené (ST 27.XII., 22:16)

LXXXIX.

DÁVAJÍ MI POUZE OPISOVAT uložená mlčení
a mlčící řeči vše
při čem se ČLOVĚK
obejde beze slov –
ale ona pro svá stálá odcházení
musejí už přeci býti k nalezení
někde pohromadě...
(ČT 28.XII., 13:19)

XC.

DENÍČKOVÁ SVATÁ posmívali se

Dorotě které

bylo pouhých dvacet a něco

let když zemřela

Rod široký téměř jako celé

město Renaton (které vždy leželo od

všeho

stranou) na jehož okraje už už

se sápal a ona zůstávala jedináčkem

dceroi navíc

(nebylo ani kam

ji provdat

když ti druzí „nepřátelští“
měli taky jenom jednu dceru O ni se ovšem
ucházel sám císařský
synek)
„Jsi pohroma
našeho rodu“ spílali Dorotce už od času
kdy z toho ještě
neměla rozum
ale jen pláč
„To způsobila Dorota!“
„Za tamto může...“ říkalo se
všude
o čemkoli
Oč užitečnější
jim pak na to byla zbudivší se jedno ráno
od něhož neřekla nikdy víc
jediné slovo
(Nechávali ji zůstávat
nevinně nenáviděnou
jen aby si z jejího vyhnání
neudělali ostudu –
jiné
šaty do města a jiné na doma
nenosily se tehdy o nic méně než
v kterýkoli jiný čas)
Nakonec do domu
dolehlo ale:
„Dorota mluví!
Dorota chodí mluvit
a viděli jsem kam viděli
ji říkat
Pane nezasloužím si abys
ke mně přišel
Ale řekni jen slovo a má duše

bude uzdravena

a jiné věci a taky

Amen“

--- Přišli za ní do pokoje zrovna když

si psala Vytrhli

jí sešit z rukou přečetli

si jméno jehož byly

stránky plné křičeli

na ni: „Tak kdo je to ten Ježíš? To on

je ten kam pořád chodíš vytrácíš

se od nás?!“ ---

Tak

Dorota umřela

TATO ZPRÁVA o sv. Dorotě nebyla

sepsána samotným Kamzíkem ba její původ

podle všeho nutno hledat zcela stranou

jeho kruhu Neobsahuje ani

jinak tradiční líčení zázraků spojených

s po ní *zbylými spisky* Buď

je tedy ještě z doby kdy zmínit

že zbyly nebylo

bezpečno anebo (a to spíše) ---

(ČT 28.XII., 22:18)

XCI.

ZEVDÁLENOVANÝ *Tobě Pane* **SVĚT**

stejný časem písaře Kamzíka

(a oč jsem menší nežli on postavy nízké

i písař) nezřejmý že se vším

je Ti podřízen

Dva-a-půl-tisícová

armáda čekala na protějším kopci

seřazena k boji „Můžete žít když

nám vydáte Kamzíka

Císař si přeje jeho přítomnost Jste

křesťané přeci se za vás obětuje“

Dom **Kamzík** zrovna

obcházel vinice při nízkých zídkách

pamatovav mnohý kámen

a jak se opakují

při přeskupování (Dříve

než vlastníma rukama ---

musil psát historii císařovi

zásahů do **města bez řeky**

kde proto nebylo nikdy co přemostit)

Císař a opat

byl název jednoho z tehdejších románů o tom

snad do jednoho nepovedených

s vypjatým závěrem kde Kamzík říká

„Poslední **CÍSAŘ** nosící jméno kterým vy sám se –

odsoudil k smrti *svatou*

našeho řádu Takže ta vaše *řeč* o opakování...“

... spravovali svět

bez pro koho... činili

to snadno rostouce z toho co jediné

prokvete v plod a to i na poušti bez života

když se poblíž najde *živné*

srdce Jejichž

kamenění Kamzík kamenění až do závalu

země základové dosud usiloval seznat

do naděje --- „Vždyť Tvá milost

je lepší než život“ (Jeho tělo
vhodili císařští do zašpiněné řeky
kterou tam za jeho nepřítomnosti
stačili vybudovat)

Tato zpráva o zániku

neznamená jej
zmiňuje se ještě
její „*písařský*“
(ST 10.I., 17:58)

XCII.

VÝKŘIK-ZAKŘIČENO

a čím – a čím – nebude vřeptnuto
do ucha hluchému *dítěti*
na zaznamenání do sešitu s ušlými
pohádkami a nepovedeným
v nich

A čeho? Toho že mluvili
spolu lidé říkali se si
než sesulo
se to jim
nad nimi Zbořená
řeč povídá se že toho dne v tmě usadili
se na sutinách *d'áblové*
dříve nežli prach Úšklebně
začali vybírat
za projití (k promluvení –)
zač jim se postupovala
nemluvňátka chůze nemohoucí
a na svůj **pláč** se nenaučí

Otčenáš
narozena do času komíhajících
se stínů a pohazování a hříchů
blíže při těle
když už se nemluví (neomlouvá obviňuje
pohledem s odleskem rozvalin
prosloveného v nevyspalých očích)

Já Kamzík připatřený
do této doby jsem viděl skupinky
ve zbylých ulicích a tom za ně prohlášeném
sesbírávat nerozbité významy a odnášet
je na střepy Nepotkávám

na procházce **strom** pěšinu kamínek či celý
obývaný dům Tlučou
mně na ramena mlčené podoby
nebo hůř na záda Příznaky
věcí bez věcí přeznačené
do přízraku Pane ptám se když
jsi stvořil svět nebylo ho víc? Tráva a
květy teď chválí umělé lidi ze spár
v asfaltu (cesty
už *naboso* nejsou)

Jakožto **písaři** jsme
předpokládali císařskou pečeti opatřený
list toho čeho slova nesmějí už
být Staví se více nemocnic
a jiného s dlaždičkami zbavováním Nikdo už
nebydlí doma (srov. rozhlášení č. 3)

„Vaše domy patří císaři“ po „**Slunce** se nesmí“
„Kdokoli bude přistižen jak bude --- bude ---
Na prvním místě ten kdo to řekne nebo že
to slyšel Ostatní pak budou na něj padat

a nakonec na ně bude navrstven jejich
bývalý barák po půlkách panelů které si dopředu
rozlámou“ – směrnice „Jak předstírat *řeč*“
„Jak předstírat nepředstírání sebe a zůstat
ještě přitom zticha“ do každé domácnosti nyní
pokoje v nemocnici)

čtenáři případný který
nevíš o čem je řeč pak právě ty ---
„Nebude to tentokráte věž“ proslovil svrchovaný

ovladatel celé té **země** před shromážděnými
staviteli „My
ji rozprostřeme! A přidejte
sem řeku Dám do ní hodit toho Kamzíka až –“
Ale tohle

celé nikdo – Já **Kamzík**
postavený před zástupy Přistupovali
ke mně po jednom a vmetl mně každý

„Já jsem **Císař!**“
„Já jsem císař!“
„Já jsem
císař – A kolik je tebe?!“ –

„Byli jsme **Podzimmníci** šel jsi
za našimi kroky a číhal který z nás
první vytratí uvadlý ze stromu list
kterými jsme – zatáhnout
za špagátek drženého *dětství* Raimunde
co tu jste kolem mě a rozestupuješ
se do šíře-“

Šíře bude naše nová zem Rovná!“
„Vaše“

A jednou někdo zas zapláče
o zamlčený svět... (Protože *přemluvit*
do něj se nejde)
(PÁ 12.I., 21:11)

XCIII.

ZESILUETNĚNÁ **ZEMĚ**
rozkomíhaná a rozklížená Možná že
celé odcházení z ní
bude pronásledováno Po celý život
v každém lese a na každém kopci budeš
se ohlížet zda můžeš
se zastavit jak jsou teď daleko
pomyslel

putující **Kamzík**
než musel *pospíšit*
neboť je zahlédl...
(Ne 14.I., 11:19)

XCIV.

Vydali (vydal?)
se *čekat*

Podzimmníci – Kamzík
co o nich možná kdy
něco psal Především
asi že je nemůže najít

Nač? Nač ještě
v překřičené končině (překřičené
císařem kolik jich jen je
od **stejného jména**)
... tak málo že nepsal to
ani pro sebe (a taky jen po velice
krátký **čas**)

JEN JEDNA ze zběžností Kamzíkových
zaševelivších mu mužná
ve větvích zbylých zde po **podzimu**
jenž odešel
ještě před ním
při přebývání na Zimovišti (teprve
potom nazvali to tak)
mezi tím vším větrněním
a **městem** ještě stále dosti
blízko dole
(PO 15.I., 14:24)

XCV.

Co má tohle ticho ještě k zúplnění?
... odešli do lesů nejdříve za okraj
choditelná – zpětpřijitelná... to se přeci
ví všude: připojit
sem ještě vlastní *hlas*...

Nerozumný **Kamzík**

Předehrával... až
doznělo (Vykračovali dál
za zámlku A teprve tam
klíčení a vykvétání v té
už doopravdy jiné
další *zemi* – delší
z předešlé) Ale my
to nevíme Nejen – kopec
kde učili se sáňkovat
a jednou jeli dále než se dalo
kudy tekli onehdy ovšem
zamrzlý potok – *Lesy*
se přeskupovaly Než jsme je sami
stačili předběhnout obsadit
svými
a pro jistotu oplotit

(Srovnej s tím jak
císařství vystupuje
dále než předešlá
Odešel
na všechno zbytečný
Kamzík –
poslali
za ním...)
(PO 15.I., 14:51)

XCVI.

KAM AŽ se bude potřeba *vrátit*?

říká si **Kamzík** který mluvil už když
měl šest měsíců a dřív byl

také **písař** písař pro **císaře** však

Nádraží... bolavá záda

s batohem Byla

zima zdála se jenomže čekat? jako kdyby

život vždy byl jenom samé až –

žádné až – tolik je

na všechno pozdě! ... Odjezd...

Muselo to být brzy ráno někdy v lednu

Přicházel na jméno **keříkům** při trati

Vydával se

zpátky dál...

(PÁ 19.I., 10:15)

XCVII.

TRÁPENÁ častokrát měnila svá jména

aby ji v přítomnosti předchozí a ta teprve

přicházející

bolest nikdy nenazvaly společně

(Jak se jmenovala?)

Dávno Ještě předtím než – (dodej

si čtenáři to co sám máš

za počáteční – něčí příchod anebo odchod

z tvého života zpretrhání

dlouholetně pleteného až do smrti jako by

to mělo být nějak za dlouho Na co

si stačí život s **chyběním**? doplňkem

hněteným

z lesní půdy pomalu vymírajících

anebo na těchto řádcích – „Jsem **písař**“

odpověděl (si) **Kamzík** a **d'ábel** od něho
odešel

„... ne jeho... vašeho toho...“ Ale být

vzdálen od lidského osídlení

i když tam bude řeka teprve vystavěna a to ještě

z dů-vodu --- nepřijít s **kronikou** kde si
posledních

pár stránek vyhrazuji pro sebe – CO

je to spoléhání? která z těch dvou

temnot přede mnou? Je nás moc

jak jsme rozdělení Celí

se nedovláčíme Ale stejně všechno malé velké

odhozené za námi sesbírávají *andělé*

kteří o tom mají zakázáno mluvit... Kdo

byl vůbec přítomen primiční

mši Kamzíkově z paměti sloužené protože

misálů bylo tehdy málo a do **lesů** (lehly až

později) poslat –? Stejně

to neodpovídá! Protože až **Kamzík** zahyne

vzpomínka na **město** a pojem ulice uklikaťující
v konečné zabloudění –?

LEDAŽE „Nechám tě

ale samo je to málo“ pravil mu **Pán** „Chci tě
do končit kam dosud --- patřičně vyzbrojeného“

Toto je kalich mé krve která se prolévá
za vás a za všechny / mrtvého **Kamzíka** hodili
do řeky

„Klidně si nerozuměj – hlavně ale **pojd’!**“

Slunce sněhem se znásobuje – SILENTIUM –
(v Kolíně, ČT 25.I., 14:00)